

Sygn. akt **II K 433/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Monika Pietrzyk**

Protokolantka: st. sekr. sąd. Barbara Krężel

po rozpoznaniu dnia 27 sierpnia 2015 r. sprawy karnej

A. B., s. E. i B. z d. J.,

ur. (...) w K.

Oskarżonego o to, że:

w dniu 18 czerwca 2015 roku o godz. 09.55 w L. na skrzyżowaniu ulic (...) woj. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem dostawczym I. nr rej. (...) wykonując manewr skrętu z lewo nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo jadącej rowerem J. P., która uderzyła w jego samochód i doznała obrażeń ciała w postaci: złamania prawej ręki, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni,

t.j. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

1. A. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 177 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu dyspozycji art. 58 § 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

2. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od A. B. koszty sądowe w kwocie 320 zł na rzecz Skarbu Państwa, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 150 zł.

Sygn. akt II K 433/15

UZASADNIENIE

A. B. uznano za winnego tego, że w dniu 18 czerwca 2015 roku o godz. 09.55 w L. na skrzyżowaniu ulic (...) woj. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem dostawczym I. nr rej. (...) wykonując manewr skrętu z lewo nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo jadącej rowerem J. P., która uderzyła w jego samochód i doznała obrażeń ciała w postaci: złamania prawej ręki, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni, to jest popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 177 § 1 k.k. i art.

Sąd uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie mogą w świetle zebranego materiału dowodowego budzić wątpliwości, a kwalifikacja prawna jest w pełni zasadna i prawidłowo oddaje prawno-karną zawartość jego zachowania.

Cele postępowania karnego w obliczu zawnioskowanej przez Prokuratora we wniosku dołączonym do aktu oskarżenia, kary, w ocenie Sądu zostaną osiągnięte, pomimo nie przeprowadzenia rozprawy. Sąd wziął pod uwagę postawę

oskarżonego, który nie tylko przyznał się do winy, ale również opisał szczegółowo w jakich okolicznościach doszło do zaistnienia zdarzenia. Należy uznać, iż uzgodniona z oskarżonym kara, zawnioskowana przez Prokuratora, jest adekwatna do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego występku i jako taka, uczyni ona zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Spełni zatem ona swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej i prewencji szczególnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 335 § 1 k.p.k., niezbędne dla uwzględnienia wniosku Prokuratora o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy. Dlatego też Sąd uwzględnił ten wniosek i wymierzył oskarżonemu A. B. karę grzywny.

Ustawodawca przewidział za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności do lat 3. Sąd wymierzył oskarżonemu, przy zastosowaniu dyspozycji art. 58 § 3 k.k. karę 150 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

W niniejszej sprawie zastosowanie miały – stosownie do treści art. 4 § 1 k.k. przepisy Kodeksu karnego obowiązujące do dnia 30.06.2015 r., albowiem są one względniejsze dla sprawcy. Zarówno wcześniejsze przepisy, jak i obecnie obowiązujące pozwalają na orzeczenie kary grzywny, w przypadku gdy czyn zagrożony jest karą do 3 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie obecnie art. 33 § 1 k.k. przewiduje możliwość orzeczenia kary grzywny w granicach od 10 stawek dziennych do 540, gdy wcześniej obowiązujący przepis zakreślał te ramy w granicach od 10 do 360 stawek dziennych. Ponadto pozostałe obecnie obowiązujące przepisy kodeksu karnego nie były korzystniejsze dla oskarżonego. Ustawodawca w Kodeksie karnym zawarł zasady ogólne takie jak warunki odpowiedzialności, zasada humanitaryzmu, zasada terytorialna, odpowiedzialność na zasadach określonych w tym kodeksie przez osoby, które popełniają czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat, czy zasadę właśnie związaną z ze zmianą ustawodawstwa. W ocenie Sąd nie ma potrzeby wskazywania w orzeczeniu, dodatkowa kwalifikacji z art. 1 k.k., 3, k.k., 5 k.k. 10 § 1 k.k., czy 4 § 1 k.k.

Kara grzywny we wskazanym wymiarze, w obliczu uprzedniej niekaralności oskarżonego, w ocenie Sądu pozwoli na osiągnięcie najkorzystniejszego wyniku w zakresie wychowawczym, wobec oskarżonego, który sam wyraził wolę poddania się takiej karze. Szczególny nacisk, Sąd położył na analizę stopnia winy oskarżonego, która nie była znaczna oraz na prawdopodobieństwo osiągnięcia przez karę orzeczoną w danej wysokości, celów prewencyjnych. Nie bez znaczenia dla ustalenia wysokości kary grzywny ma stopień naruszenia przez oskarżonego obowiązków jako uczestnika ruchu drogowego – A. B. widział nadjeżdżającą z przeciwnego kierunku rowerzystkę i był przekonany, że zdąży zjechać na drogę podporządkowaną, zanim tory ruchu obu pojazdów się przetną. Sąd wziął również pod uwagę to, że z uwagi na gabaryty pojazdu, którym się poruszał mógł on nie zorientować się, że doszło do zderzenia z rowerem i dlatego odjechał z miejsca zdarzenia drogowego. Z tych powodów Sąd uznał za w pełni uzasadnione orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny, która zapobiegnie, w opinii Sądu, ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego, a nadto pozwoli by zdał on sobie sprawę naganności swojego postępowania.

Oskarżony pracuje i ma stały dochód, posiada również majątek większej wartości wobec czego Sąd nie znalazł podstawy do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i wymierzył mu opłatę. Orzeczenie to znajduje oparcie w przepisach powołanych w punkcie 2 wyroku.

Z/ odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć Prokuraturze Rejonowej w Kamiennej Górze.

Dnia 17.08.2015 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć:

- Prokuraturze Rejonowej w Kamiennej Górze.

3. K.. 14 dni